

Vážení diváci, s radostí jsme zaznamenali, že návštěvnost představení Voskovcovy Sázavy postupně pomalu narůstá, a to je pro naši přehlídku moc dobrá zpráva. A samozřejmě také pro soubory, které do Sázavy jezdí hrát, protože daleko lépe se hraje pro zaplněné hlediště. Dnes přijel soubor, který v Sázavě z posledních ročníků přehlídky dobře známe – je to divadlo Náplavka z Lysé nad Labem. Těšíme se na jejich představení, neboť vždy bývají velice originální. Snad jen pro připomenutí, v loňském roce nám zahráli svého „Mrzáka inishmaanského“. Vosk(n)oviny vás pobaví nejen připomenutím představení z minulého týdne, ale i vtipným zhodnocením pověry o padající hvězdě Oldou Randulou. Jistě zpozorní i diváci se soutěživou duší, kteří číhají na nápovědu k dnešnímu představení. Přijeme vám hezké počtení a příjemnou zábavu.

Na anglickou výslovnost jediné horký brambor

Na naší pouti po představeních Voskovcovy Sázavy nastal obrat!

Z Divokého západu jsme to vzali přes holandský Eidam a prvorepublikové Čechy, a po časové ose zpět až do středověku. Navštívili jsme totiž krčmu U Kabátce v Southwarku, tam jsme si po pár pivech osvojili správnou anglickou výslovnost toho místa. Hostinský (*Miroslav Förster*) byl neoblomný a dokud s pomocí horké brambory nebyl spokojen, nemohli jsme se vydat k hrobu svatého Thomase Becketa.

Cesta to byla plná jevištních situací, humoru, hudby a kejklí. Také překvapivých gagů. A piva. Bylo ho dost i pro diváky, což při nabízení v hledišti malinko rušilo pozornost nad často kostrbatě plynoucím textem děje. Jeho interpretaci nebylo občas rozumět. Příběh prolínala hudebními motivy a skladbami kapela Melissa. Její hudba je skvělá, jen né vždy textově zcela korespondovala s obsahem kusu. Muzikanti, byť hereckou součástí děje, byli zbytečně upozaděni ve scéně hostince. Dobové oblečení herců a stylové dekorace zas občas kazily mikrofony, které se v hereckých scénách objevovaly.

V podtitulu hry *Canterburská povídka* od divadelních Uhlířů je otázka: Četli jste to? Anglický básník a romanopisec Geoffrey Chaucer zamýšlel sbírku čítající sto dvacet povídek. V knižní podobě jich světlo světa spatřilo čtyřiařicet. Vytříbený britský humor z období 14. století a košilaté scény nalákaly i filmaře. Ať už v podobě mysteriózního dramatu z roku 1944 nebo jako šestidílný britský seriál, natočený před jednadvaceti lety. My jsme měli štěstí vidět tenhle titul na jevišti, neboť na repertoáru divadel a jiných hereckých souborů jsem hru nedohledal.

Dohodou poutníků bylo, že kdo odvypráví nejlepší povídku, tomu na závěr ostatní zaplatí večeri. Byly placky a pivo. Kdo odvyprávěl nejlepší příběh přehlídky, se dozvíme před poslední večerí (*rozuměj rautem na závěr*). Na to si ale ještě musíme nějaký pátek počkat. *Václav Veselý*

Olda na pověry (ne)věří...

Jé, padá hvězda, něco si přeji! Kolikrát za život se nám poštěstí, že skutečně uvidíme ten vzdálený jev trvající okamžik, kdy temnou oblohou posetou hvězdami probleskne – něco. Astronomové i astrofyzikové prominou, že jsem terminologicky nepřesný a fakticky mimo, ale pro mě je takový jev opravdovým příznivým „znamením shůry“, že je na mne

myšleno, že je mi posílána možnost v duchu vyslovit přání a mohu věřit, že bude splněno. Padající hvězda, samozřejmě, zmizí někde v nekonečnu vesmíru, ale její mise je splněna.

Ne tak když hovoříme o hvězdách v prozaickém kontextu, s vesmírem naprosto nesouvisejícím. Budeme-li totiž rozmyšlet o hvězdách ve vztahu k prostředí hereckému, nabízí se úplně jiná perspektiva. Abychom zde našli takovou tu pravou hvězdu, budeme, ač možná neprávem, nejspíše pošilhávat mimo naši domovskou českou galaxii. Nevím proč, ale ta představa třípytívého půvabu, elegance, nechutného a okázalého bohatství, oděru slávy ověšené bezpočtem cen a shovívavé kynutí a úsměvy davům tak nějak do našich pomenších rozměrů nezapadají.

Když se zamyslím, proč se veleúspěšným hercům a herečkám říká „hvězdy“, hodně bojují s tím najít paralelu mezi hvězdami plnicími přání a těmi pozlátkovými v róbách a diamantech. Najmě když pomyslím na „padající hvězdu“. Ta na obloze je tajemná, krásná tím, jak je vzácná. Naopak o hvězdách soubyznysu se ví víc než všechno, a, což je smutné, nejvíc se o nich ví to nehezcké, co jim má ubrat na jejich trýptu. Na padající herecké hvězdě pak už vůbec není nic krásného ani vzácného – pokud ovšem taková hvězda neumí pohasínat s nadhledem a grácií. Ano, jsou i takové.

Co mají hvězdy z oblohy a ty herecké společné? Je to vzácnost, s jakou se objevují ve své čisté podobě, kdy zazáří a zanechají pocit radosti a povznesené duše. Ty vesmírné to mají předurčeno – trvají okamžik a jsou nositelkami splněných přání. Ty herecké mohou také zářit a povznášet duši, jen si to nesmí pokazit zpackaným pohasínáním. (OR)

... pozvánka na další představení

pátek 18. 10.: **Se starci na chmelu...**

Divadelní spolek VICENA, Ústí nad Orlicí

Jedná se o variaci na známý film „Starci na chmelu“. V inscenaci jsou využity i známé filmové písně, zazní ale pouze fragmenty, vesměs a capella. Uvidíme příběh seniorské výpravy na chmelovou brigádu, který je připomenutím běžícího času, jenž nezadržitelně uhání – aniž si všimneme, že jsme po cestě mnohé poztráceli a málo nám dochází, že jsme také i mnohé našli. Přestože životní peripetie bývají mnohdy dramatické, inscenace se zpracováním blíží spíše „bakalářskému“ příběhu, který si pohrává se skutečností i vzpomínkami na dobu „malin nezralých“, která se v budoucnosti setká s nečekanou realitou.

Důvěra poroty v pověru:

„když padá (divadelní?) hvězda“

Václav Veselý: 15 % (jednou jsem spadl ve scéně z praktikáblu, nevím, jestli si u toho někdo něco přál, ale já si přál, aby se to už vícekrát nestalo :-))

Kristýna Urbanová: 50 %

Oldřich Randula: 100 % (splněným přáním díky hvězdě věřím na 100 %)

Celkové skóre: 55 %

V(n) Soutěž pozorného diváka

Soutěž Vosk(n)ovin se stala oblíbenou součástí přehlídky Voskovcovy Sázavy.

Mnozí diváci s radostí soutěží opakovaně po každém představení – a dělají dobře! Nejen proto, že je soutěžení baví, ale zároveň tím zvyšují svou šanci na výhru. Tou je permanentka na příští ročník přehlídky, kterou získají tři vylosovaní diváci. Neváhejte, a i dnes po představení vyplňte ve foyer divadla soutěžní kupón s otázkou vztahující se k dnešní hře. Malá nápověda na konci tohoto sloupečku vám poradí, kam při představení zacílit zvýšenou pozornost. Lístečky se správnou odpovědí se automaticky dostávají do závěrečného slosování, které proběhne v pátek 25. října 2024 před posledním představením.

Dnešní nápověda
pro čtenáře Vosk(n)ovin zní:

**Sledujte dramatickou scénu s narkotikem,
kterým milenci řeší bezvýchodnost své lásky.**

Správná odpověď na otázku z minulého týdne: Svatá Frideswida

Do slosování postoupily všechny odpovědní kupóny s alespoň částečně správnou odpovědí.

VE ZPĚTNÉM ZRCÁTKU

Ochotnický spolek Uhlíř, Uhlířské Janovice navázal v roce 2001 na tradici zaniklého spolku a obnovil činnost. Spolek každý rok nastuduje dvě až tři hry, a to jak pro děti, tak pro dospělé. V posledních letech se ve své dramaturgii řídí heslem „stále zkoušet něco nového“, ve smyslu žánru. Aktuálně má kolem 30 členů ve věkovém rozpětí od 10 do 75 let.

Canterburská povídka aneb četli jste to? je ztvárnění jedné povídky z díla G. Chaucera, kde se skupina poutníků dohodne, že si budou postupně vyprávět příběhy, aby jim čas lépe ubíhal. Inscenaci doprovodily písňe skupiny Melissa, které vhodně dotvořily atmosféru středověké krčmy, do níž bylo vyprávění situováno.

Rozhovor s Helenou Kmočkovou, režisérkou hry

Jak jste se dostala k divadlu?

Moje úplně první zkušenost byla právě s ochotnickým divadlem. Pak jsem se rozhodla studovat na filozofické fakultě divadelní vědu. Teď pracuji v profesionálním divadle jako asistentka režiséra. Mám tam více funkcí, ale tahle je hlavní.

Proč se věnujete amatérskému divadlu i nadále?

Vždy mě to nějak přitahovalo... Pak moji kamarádi, kteří hráli divadlo, jednou zavolali, že jim někdo vypadl, jestli bych nemohla zaskočít. Zkusila jsem to a už jsem tam zůstala. Ale vůbec jsem neměla představu, že bych něco psala nebo režírovala, spíš jsem si chtěla zahrát.

Jak jste se tedy dostala až k režii?

Tam jsem tak plynule přešla. Působila jsem v ochotnickém souboru Matouš, kde jsem se seznámila s Mírou Försterem. S ním jsme potom přešli do Uhlíře. Když Míra zkoušel hru „Bylo nás pět“, tak mi řekl, jestli bych do toho nezkusila vymyslet nějaké choreografie... a pak jsem se do toho *přifařila* víc.

Co Vás na režii přitahuje?

Samotná tvůrčí práce. To vymýšlení. Baví mě spolupráce s ostatními. Hra „Canterburská povídka“ je z velké části tvůrčí práce všech, co v ní hrají. Zpočátku jsme neměli jasnou představu, jak to bude vypadat, jenom jsme chtěli konečně něco nazkoušet s Melissou (*hudební skupina; pozn. red.*). Tady u toho jsem si uvědomila, že ta tvůrčí práce, to přemýšlení nad tím, je něco, co mě na režii asi baví úplně nejvíc.

Bylo složité nadchnout soubor pro téma hry?

Nebylo. Původně to vlastně měl být takový čtený večer s hudbou, a asi 14 dní před premiérou jsme si říkali, že by bylo hezké, kdyby herci ten text uměli

(*smích*). Takže se to naučili a hraje se to takto.

Nechybí Vám stát na jevišti? Nebo i někdy hrajete ve svých hrách?

Minulou zkoušku nám chyběl hlavní herec a já jsem zaskakovala, a tam jsem si uvědomila, že mi to nechybí (*smích*). Že je docela dobré být režisér, i když mám vzadu strašné nervy... a trochu hercům závidím, že si to prožijí na jevišti a spadne to z nich, zatím co ve mně někdy ty nervy zůstávají.

Všimli jsme si, že jste při představení dělala i techniku...

Ano, svítím, nedělá mi to problém. Baví mě i, že to mám nakoukané, vím, co tam chci a moje ruce si taky někdy dělají co chtějí (*smích*).

Letošní ročník máme zaměřený na pověry, jste pověřivá? Má na Vás vliv, když Vám třeba přeběhne černá kočka přes cestu?

Když nad tím přemýšlím, asi nejsem úplně pověřivá. Nic to se mnou nedělá a spíš mi ty dny přijdou o to zajímavější (*smích*). Jsem spíš praktická a racionální.

Rozhovor s Jiřím Bobysutem, představitelem Absolona a dalších postav

Jaká byla Vaše cesta k divadlu?

To je dlouhý příběh, mám k divadlu, a odjakživa jsem měl, velmi blízký vztah. Vždycky jsem v něm chtěl budto pracovat nebo hrát. To se mi poštěstilo, pracuji ve Švandově divadle na Smíchově jako jevištní mistr. Asi před 8 lety mě paní režisérka pozvala do spolku Uhlíř, abych zaskočil v jedné hře, a od té doby mě to tak chytlo, že hraju, a hraju strašně rád. Je to úžasné.

Než jste se stal ochotnickým hercem, chodil jste do divadla jako divák?

Velmi, velmi často. Jak říkám, měl jsem k tomu vždycky vztah. Vyhledával jsem spíš pražské scény, už od nějakých 16-17 let. Měli jsme tam známé, takže to bylo dobře, protože jsem se tam vždycky mohl nějak dostat.

Máte oblíbený žánr?

Komedie. To je pro mě to pravé, kdy se i já můžu vyšařit. Můžu blbnout a bavit lidi, a to mě strašně moc baví.

Jak se Vám hrají role, které ztvárňujete v této hře?

Hrají se mi moc dobře, protože to je právě to blbnutí v roli, kdy nemusím být takový, jaký jsem. Ale 5 minut před začátkem si řeknu, že od teď budu Absolon a budu se bavit. Jakmile se první člověk zasměje, tak to je pro mě znamení, že to funguje.

Existuje něco, co Vám na roli vadí?

Já nerad mluvím sprostě, to mi vždycky dělá velké problémy a musím se opravdu strašně přemáhat, abych řekl něco sprostého, anebo něco, co mi nejde přes jazyk. Ve hře je pár chvil, kdy se na to soustředím a musím si říkat, že to musím vyslovit, bude to za mnou a bude to dobrý. Nedělá mi to dobře, nemám to rád.

Je něco, co byste si třeba v budoucnu chtěl zahrát, ať už hru, postavu nebo žánr?

Před lety jsme hráli Sherlocka Holmese. To představení jsem miloval, zbožňoval, ale už se bohužel nesejdeme, ať už je to z důvodu školy či práce, takže jsme se zaměřili spíš na hry, kde jsou 3-4 ústřední postavy, a to můžeme dát dohromady lépe než hru, kde je 16 postav. Takže určitě bych si chtěl ještě někdy zahrát právě našeho Sherlocka Holmese.

Věříte na pověry?

V divadle velmi. „Zlom vaz!“ nebo „Čert tě vem!“, to je něco, co se vždycky musí dodržovat. Já jsem věřící člověk, tak vždy, než jdu na jeviště, za všechno nejdřív poděkuju pánu Bohu a poprosím, aby to hezky vyšlo, a naštěstí to vychází. Jinak, když vidím, že mi přebíhá černá kočka přes cestu, tak si říkám, že asi někam jde, a to je tak asi všechno (*smích*).

Jak to vidí porota...

Václav Veselý

Diváci se přenesli do středověké krčmy, kde to žilo. Nechybělo pivo a dobrá muzika, kterou bych chtěl vypíchnout, protože ta celou situaci krásně doprovodila.

Kristýna Urbanová

Myslím, že dnes byla zkoušena hranice mé trpělivosti, kdy jsem nevěděla, jestli to vydržím, protože mě představení nezaujalo. Líbila se mi ale hudba, zvláště to, že měli živou kapelu a pěkně zpívali.

Oldřich Randula

Prostoduchý příběh protažený na celovečerní film, místy zábavný, hodně upovídaný, ne špatně zahráný, s hezkou středověkou hudbou a velmi nepravidelným rytmem.

Jak to vidí divadelníci...

- Některé části mi přišly moc dlouhé a některé jsem vůbec nepochopila, stejně jako význam mikrofonu v některých scénách. Na druhou stranu ale oceňuji živou hudbu, hodně drobných rekvizit a výběr staršího díla, které je v dnešní době těžko uchopitelné.
- Moc se mi líbila „druhá hlavní vedlejší role“.
- Herci podali na jevišti dobré herecké výkony, ale často jim nebylo rozumět, což je samozřejmě velká chyba.
- Bohužel nemám vůbec ráda veršované hry.

Výsledky hlasování

líbilo	51
líbilo s výhradami	12
nelíbilo	0

Vaše ohlasy na novinky, obsah přehlídkových listů nebo shlédnutá představení uvítáme na tradiční e-mailové adrese vosknoviny@seznam.cz